

kun talt om Køb og Salg af de grønlandske Produkter. Hvorledes man skal forholde sig med de andre Varer, er et Spørgsmaal for sig. Og det kunde jo bevirke nogen Forstyrrelse af Folks Opfattelse og bibringe dem den Tro, at naar jeg foreslog, at Grønlænderne skulde have mere for deres Varer, og samtidig mente, at de skulde betale mere for de Varer, de købte, saa var det Hip som Hap, og det kunde lige saa gerne blive, som det var. Men Sagen er ikke saaledes. Hvad man køber deroppe, er, hvad en Del af Befolkningen skaffer til Veje. Det er hovedsagelig Spæk, Sælskind og andre Produkter, der skaffes til Veje af den samme Del af Befolkningen, nemlig Fangerne. De købe altsaa til Underpris og sælge her til betydelig højere Priser. Naar hele Befolkningen deroppe, ogsaa de Danske, faa billigere Varer, saa er det paa den producerende Befolknings Bekostning, der faar mindre for deres Varer, end hvis man drev en rationel Handel. Det er uretfærdigt.

Nej, lad enhver faa for sit, hvad der tilkommer ham, og betale, hvad han skal, for det, han faar. Lad os ikke føre Handelen paa det Grundlag, at nogle ere Nydere, andre Ydere. Der er saa meget mindre Grund dertil, som Forholdene deroppe jo ere ganske særlige. Den Del af Befolkningen, der er Fangere, ser ned paa den Del, der ikke er det. Det kan synes en vis Hovmodighed. De andre Erhverv kunne jo være lige saa gode og ere det efter min Mening, og det skal netop være vor Bestræbelse gennem denne Lov at bringe dem op i Anseelse. Men hvorfor er det, som det er? Det er, fordi Fangerne sætte Livet ind paa deres Gerning, medens de andre gaa i Land og intet bestille eller have deres gode Ansættelse ved Handelen. Som Jægerfolk se Grønlænderne ned paa de andre Erhverv; de risikere jo ogsaa Livet for hver Dag, de gaa ud. Men derfor er der saa meget ringere Grund til at lade den Del af Befolkningen, hvis Erhverv er saa farligt, betale, hvad de andre nyde. Det sigtede jeg til at raade Bod paa ved mine Ændringsforslag. Det lykkedes ikke at gennemføre dem, hvad jeg beklager ogsaa af den Grund, at det sikkert vil vare 12 Aar, før vi atter faa en grønlandsk Lov til Behandling, før skal denne Lov jo ikke revideres, og saa er der jo ikke stor Sandsynlighed for, at jeg er Medlem af Rigsdagen. Sandsynligvis er det sidste Gang, jeg faar Anledning til at gøre min Anskuelse gældende.

Alligevel anbefaler jeg Lovforslaget.

Thi det indeholder jo mange og betydningsfulde Fremskridt. Jeg haaber ogsaa, at det ikke bliver Kommissionens Mindretal, som er Modstander af Takstforhøjelsen, der kommer til at faa den afgørende Indflydelse. Der er dog stor Fare derfor, thi de ere jo indflydelsesrige Folk — enhver kan læse deres Navne i Betænkningen, hvoraf dette Mindretal bestaar. Jeg haaber, som sagt, at Udviklingen kommer til at gaa i den modsatte Retning, saa at Grønlænderne faa mere for deres Varer. Jeg har jo ogsaa haft den Glæde, at adskillige af de Spørgsmaal, som jeg tidligere har omtalt, f. Eks. det med Erhvervsvirksomheden, nu ere slaaede fast som Opgaver, Kommuneraadene skulde tage sig af. Og jeg tør vel haabe, at de Betragtninger, som jeg har hævdet, selv om det ikke er lykkedes at gennemføre dem i Øjeblikket, ville hævde sig gennem Tiderne, fordi jeg tror, at jeg har fuldstændig Ret i mine Betragtninger.

Saa er der Spørgsmaalet om det grønlandske Samfund. Man kan ikke sammenligne Grønland med Fyn; thi Fynboerne have jo Valgret og deres Repræsentanter her, bl. a. det ærede Medlem fra Assens (Berntsen); men Grønlænderne have ingen Valgret og ingen Repræsentanter. Derimod ere de organiserede i et Samfund for sig selv deroppe. Jeg vilde derfor helst have haft „Samfundet“ paa dette Sted; jeg bryder mig ikke om det paa andre Steder. Overfor Skatteydelsen er det jo de enkelte Individer, der komme til at betale, der sætter jeg ikke saa stor Pris paa det. I øvrigt lægger jeg ikke saa stor Vægt derpaa, at vi skulde strides om det her ved tredie Behandling. Jeg har jo ogsaa akkviesceret ved Forslaget.

Det ærede Medlem sagde, at den grønlandske Handel betalte sig ikke. Nej, det er jo et Faktum, men det ærede Medlem sagde jo heller ikke, at den ikke kunde betale sig. Og den maa ogsaa ganske sikkert kunne betale sig. Naar der ud af de Produkter, der købes deroppe, er 388,000 Kr. til Raadighed ud over, hvad der betales Grønlænderne, tror jeg nok, man med Rette kan stille det Krav, at der skal økonomiseres med det Beløb, man faar ud, saaledes at Handelen kan komme til at betale sig. Jeg haaber ogsaa, at det vil kunne ske samtidig med, at man giver Grønlænderne betydelig mere for deres Produkter end nu. Jeg havde ikke tænkt mig, at vi her ved tredie Behandling skulde komme ind paa alle de Spørgsmaal. Ellers havde jeg nævnt dem straks. Jeg skal